

Cennetin Rotası

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 03 Aralık 2024

Her düş yeni bir çentiğe gebe ve de her düşüş ve gülüş:

Bilindik namelerden uzağım bu gün yine hem derlediğim hem demlendiğim ah, keşke olmasaydı ya onca şey, dertlendiğim.

Dilbaz bir kuş gibi meylettiğim annemin rahmine düşesi bir tohum bir umut yeni bir insan ve gelecek ve yine annemin nuruna b/andığım her duyguyu semiren umudun da tekerinde saklı adeta bir uydu ve işte gözüm açık uyuduğum zamanlardan geliyorum sonsuzluğa sevdalı bir düş misali ruhumun transparan gölgesinde saklı bir çiçeğin de solmaması adına ettiğim her dua çünkü...

O çiçek benim:

Önce gonca sonra gül...

Hatırşinas dikenlerimden çektğimle hemhal...

Kırık dalımın ve buruk sazımın ve de efkârımın albenisinde tüten duman misali ve işte konduğum o devasa geminin güvertesi.

Sancağım aşikâr.

Sarmalında aşkın için için kanadığım kadar.

Kanmaya müsait bir hece misali hem çömez hem ergen hem yetişkin ölümlü fermanların gizeminde saklı silik el yazım gibi ve de el aman, demeden emsalsiz bir coşkuyla meylettiğim şu satırlarda seken bir kuş gibi.

Gözüm kör.

Aksayan ayaklarımda saklı kor.

Beyhude sözcüklerin efkârında da yandığım kadar.

Ve külçe ağırlığında acılarım semiren bulutların nezdinde ansızın bastıran yağmur gibi ve de kar.
Mizacım yenik addedilmesin.
Miracımsa hor görülmesin.
Acılar durağında dik başlı bir rüzgâr.
Açamadığım kapıların arkasında şakıyan yar...
Hüznümle iştiğal ve işte yüreğimin küpeştesi.
İsyanı bastıran bir efkâr.
Duygu ötesi temyize giderken gerçekler.
Hayal ve gerçeklerin karışımında nasıl ki sözden uzak nasıl ki kıyama yakın ve mola verdiğim her durak...
Renklerden neydi bu gün?
Aslında günlerden ne?
Sözcüklerin dolmadan kotası ve annemin merak dolu gözleri...
Sözcüklere asılı kalmalıyım darağacında sallandırılacağım günlere yaklaşırken ve de sarmalında gezegenin miyop bir ışıktaki saklı nefesimle ve hınca hınç dalaştığım nefsimden de öte kötülüğün sonlanmadığı şu hayatın da iz düşümünü alıp payıma düşen neyse helalleşmek adına.
Günler dalgın.
Ruhlar dingin olsaydı ah, keşke.
Karabatak misali kimse uzağımızda...
Kayıplarda bir sandal hele ki bir de dibi su aldıysa.
Revnak bir acı ise istişarede göğün kırık telli tamburu ise iş başında.
Haybeden notalar seğirten...
Hummalı ve gamlı noktalar varsın olsun hız kesmeyen.
Muzip bir ışık mademki cennetin rotası ve işte ruhumun dalgalarından alıp da kendimi dingin bir âleme kanat açmama rağmen yağın yağmurun ıslattığı yavru bir kedi gibi sığınağım elbet Rabbin Dergâhı...
İnsanlardan kaçmak ne ki yağmalanmışken bir kere iç dünyanız?
Ve bastıran yağmur gelişiyse kapıya dayanan Aralık ve kış rüzgârı öteki dünyaların değil yaşamda yaşatılan cehennem azabının bülteni ve işte alt yazı geçtiğim ömür kalemin de tutulmadan nutku nutuk atanlara değil yüreği ile seven saranlara itimadım.
Gönlün radarı.
Atarı belki de cihanın.
Kazazede bir sözcük hem yakuttan iken de o gülüş ve işte sevginin sarmalında büyüyen bir fidan gibi iç sesimin hız kesmeyen efkârı.
Hüznü ve acıyı uyutabilseydim keşke...
Ah, keşke feragat etseydim ne varsa saklı içimde ve izini sürdüğüm umudun değil mi ki gözü pek neferiyim ve işte içtimada geçen günlerim belki de ölümün bizzat arifesindeyim.
Kapışan duygular.
Çat kapı sözcüler.
Hüzün yüklü bir minvalde ve işte kanıksamadığım kadar dünyanın adaletsizliğini şükürler olsun günüme ve Rabbime ve de İlâhi Adaletin pervazında saklı yavru bir kuş gibi beklemedeyim nihayetinde

sonlanacağını bildiğim zulmün ve tüm karanlığın dağılacağı mübarek günlere ulaşım da feraha çıkacağıma emin ve işte başımı yasladığım Rabbim ve de fermanım iken şiir en çok da ellerimde iken annemin elleri ve sessizliğe biat ruhumdaki seremoni sözcüklere anlam yükleyip de geciken bir mutluluğun ve sadece ve sadece huzurun peşinde.

Duyguların mizacı bazen yetkin.

Bazense sonsuzluğa yatkın.

Nezdinde kaderin ve işte O İlahi Esinti yüreğin de neferi iken duygular ve iman gücümle üstesinden gelebilmek adına tüm sıkıntıların.

Gece çökerken şehre.

Aymazlığında karanlığın ve sığındığım kadar bir şiirin gölgesine tüm imgelerin de d/ağlandığı.

Öyküm hatta öykülerim bir de öykündüğüm...

Öldürmekle iştiğal nefsimi ve aldığım her nefesi anneme armağan etmek istediğim.

Ön sözü asla yazılmamış ve de yazılmayacak bir kaderin kederinde sıkışıp kaldığım kadar da yalnızlığın gölgesinde sözcükler bazen dibe çöküp tortu bırakan ve imgeler dalgın ve ruhlar kayıp aslında yürekler buruk en kötüsü sessizliğin illet sesinde saklı.

Nemalandığım kadar hayattan ve de hüznümün namı alıp yürümüşken ve tüm çekincelerimi gömüp sadece umuda ve Rabbime odaklandığım ve annemin başucunda ve de dizinin dibinde saklı bir umut dağı bir sağanak misali uykusuz gecelerimi de armağan ettiğim kadar hayata ve bir uydu misali belirgin bir mahiyette sadece ve sadece Rabbimden dilediğim.